

afstillige Administrationers Side har anerkendt dette Forhold. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor dette Præmiesystem skal være saa farligt. Naar man anvender det i andre Administrationer, og saaledes, at man strengt fastholder, at Tjenestens Arv fyldestgøres, saa at Forjættelse medfører baade Tab af Præmie og desuden Bøde, saa kan jeg ikke se, hvorfor det er saa farligt. Det er godt at anspore Folk til Sparommelighed og navnlig godt i en Administration som denne, hvor Fristelsen er saa stor til at lade staa til. Med Hensyn til Vognreparationerne erklærede den ærede Minister ikke at kunne give mig Oplysning om det Forhold, jeg havde berørt, nemlig Forfælden med Hensyn til den Sum, man lægger til Grund ved de sjællandske og de jydsk-synske Baner. Jeg tror, jeg har Ret, skønt jeg ikke fuldt ud kan dokumentere det fra de administrative Budgetter, som staa til min Raadighed. Grundsummen for den sjællandske Afdeling staar angivet; men for den jydsk-synske Afdeling staar der kun: „som hidtil“. Jeg har taget det efter Analogi, og fra Vedligeholdelsen af Lokomotiverne her regnes der for den sjællandske Afdeling med 65 Ore pr. Toglokomotivmil, og for den jydsk-synske Afdeling med 50 Ore, og jeg har paa flere andre Punkter fundet, at Grundsummerne ved den Art Beregninger ere mindre for den jydsk-synske Afdeling end for den sjællandske. Naar den ærede Minister nævnedes, at der er Ekstraforsel for de jydsk-synske Baner, s. Eks. til Altona, saa er det noget, som vel sagtens maa regnes med i Antallet af de førte Toglokomotivmil; i alt Fald vilde det da være ganske urimeligt ikke at regne det med. Den ærede Minister sagde, at det dog formodentlig ikke var vor Mening at nedsætte Arbejdslønnen for Stationspersonalet. Jeg vil atter pointere, at dette er ikke Udvalgets Mening. Udvalgets Mening er ikke, at de Folk, der arbejde der, skulle have mindre Løn; men der kunde maaske spares noget paa Arbejdskraft, saa at der antages et mindre Antal Personer. Det er selvfølgelig vanskeligt for os at dokumentere i det enkelte, om de have for meget eller for lidt Personel paa de enkelte Stationer. Jeg har ogsaa udtalt mig derom med megen Forsigtighed, idet jeg kun har omtalt mit og andres Indtryk af den Ting. Den ærede Minister troede nu, at det hele beroede paa et saaløst Indtryk som det, man kan faa ved at se Stationen, naar man springer ind eller ud af sin Kupe, men saa anslaar han det dog noget for lavt. Der kan jo dog ogsaa være Folk, som bo nær ved Stationen, og som komme der i forskellige Anliggender, og som

ikke just altid behøve at komme, netop som Toget kommer og gaar. De faa et mere begrundet Indtryk af Forholdet, og det er ud fra saadanne Indtryk, jeg og andre Medlemmer have talt. Hvad Skibsmateriellet angaar, indrømmede den ærede Minister, at vi havde taget ret forsigtigt derpaa, skønt vi havde foretaget enkelte Nedsættelser. Den eneste større Nedsættelse er dog paa Ruten Korsør—Kiel. Da det ophystes for os, at Farten der er bleven en Del indskrænket, var det os paafaldende, at Beløbet til Reparationer var større, og derfor er denne forholdsvist betydelige Nedsættelse kommen, som vi vel tro at kunne forsvare. Med Hensyn til Uniformer sagde den ærede Minister, at vi kunde lige saa lidt nedsætte Bevillingen dertil som til Milepenge og lignende Udgifter, da ogsaa det var bestemt efter Reglement. Jeg tilstaaer, at efter de administrative Budgetter og Regnskaber har jeg ikke kunnet faa Indtryk af dette Forholds Stabilitet, og jeg skal illustrere det med nogle Tal. Under Konto 2. A. 2. („andre, almindelige Udgifter under Baneafdelingen“) foreslaas der bevilget til Uniformer 1,175 Kr. I Budgettet for 1892—93 blev der foreslaaet 760 Kr., i det sidst afslagne Regnskab var Summen 500 Kr. — det er altsaa en særdeles variabel Sum. Naar vi nu have sagt 900 Kr., ere vi endog ikke saa lidt oppe over, hvad der tidligere er budgetteret og regnskabsmæssigt givet ud paa denne Post. Ogsaa med Hensyn til Togtjenesten er et lignende Forhold til Stede. Man kan vel altsaa nok uniformere Personalet for den Sum, vi have foreslaaet. Med Hensyn til Bestillingstillægene til de 4 Fuldmægtige sagde Ministeren, at da man behandlede Statsbaneloven, var det jo Meningen paa Finansloven at give Bestillingstillæg. Det skulde ikke alene være Statsbaneludvalget, der skulde have den Glæde. Ja, jeg tvivler ikke paa, at der er forbeholdt Finansudvalget overmaade mange Behageligheder i denne Retning, men vi have fundet det rigtigst at være til en vis Grad afholdende paa dette Omraade. Det er jo ikke al Ting, man skal tillade sig. Totalafholdende have vi dog ikke været, idet vi have givet Bestillingstillæg, som den ærede Minister vil erindre, til de vognfordelende Assistenten, nemlig til en paa den sjællandske og til tre paa den jydsk-synske Afdeling. At vi have gjort dette, forekommer mig ganske rigtig, idet disse Folk have en meget betydelig og ansvarssfuld Tjeneste, til Dels med Nattearbejde o. s. v. Der syntes vi ikke, at vi kunde unblade at komme den ærede Ministers Ønsker i Møde. Men hvad de 4 Fuldmægtige angaa, har det hidtil ikke